

NEWS

Batavia-salat uden datasalat. Frisk, sprød, lokal

Urban fødevareproduktion 2026 og den nødvendige software mellem maskine og menneske

18. juni 2026, Tobias Engl

Halv syv om morgenen, det vestlige München. En Sprinter ruller ud fra en uanselig hal med to hundrede hoveder babyleaf, fyrre kasser basilikum og wasabi-rucola om bord; høstet for halvanden time siden og på vej til Michelin-køkkener, Edeka-butikker og en premium-cateringvirksomhed. Ved varemottagelsen scanner et 22-tommers display QR-koden, afstemmer mængderne med bestillingen og dokumenterer modtagetemperaturen. Femten sekunder i stedet for fem minutters papirarbejde. Hvad der for ti år siden lød som science fiction, er virkelighed i 2026. Ifølge Fortune Business Insights er det globale marked for vertical farming i 2025 vokset til 8,52 milliarder US-dollar; for Europa forventer Market Data Forecast et spring fra 2,82 til omkring 14 milliarder frem mod 2033.

Den første generation af store urbane anlæg har efterladt en klar lære. Det er ikke teknikken, der afgør rentabiliteten, men driftsomkostningerne - personale, strøm, afskrivninger. Den, der planlægger i dag, bygger derfor fra starten på gennemgående softwareintegration. Uden den kan et urbant anlæg i Tyskland næppe drives rentabelt. De hardwarenære lag er for længst besat. Priva til klimastyring, TTA-Visser til såroboter, Royal Brinkman til hydroponik, Universal Robots til kollaborative robotter, Cognex til billedgenkendelse, Choco til B2B-bestilling. Spørgsmålet for tyske softwareleverandører lyder derfor: Hvor ligger differentieringspunktet?

Det ligger dér, hvor alle tager det for givet, men ingen udvikler det systematisk. I grænsefladen mellem det højteknologiske anlæg og de mennesker, der arbejder med det eller spiser dets produkter. Netop dette felt er indtil videre næsten ubesat. I hallen som kontrolrumsdisplay, der visualiserer live-klimadata fra alle dyrkningszoner; ved forædlingsstationen som digital HACCP-instruks med automatisk compliance-dokumentation; ved læsseporten som logistik-cockpit med dagens rute og kølekædelog; ved varemodtagelsen som terminal, der scanner QR-koder og overfører posteringer til kassesystemet ... det display, som denne tekst begyndte med.

Mest synligt optræder dette lag dog dér, hvor slutkunden ser produktet. Ved restaurantbordet, i friskvaredisken, i gårdbutikken, ved hotellets disk. Høstdato, foto af master groweren, CO₂-regnskab sammenlignet med importvarer. Dagsaktuelt indhold, genereret ud fra anlæggets sensordata i realtid. Og det i takt med de skærpede krav til bæredygtighed og oprindelse. CSRD binder efter Omnibus-forenklingen i 2025 fortsat de store detail- og koncernkunder; dermed bliver det tidligere marketingelement en nødvendighed, der skal dokumenteres.

Økologisk forsvinder transportkilometerne, vandforbruget falder med op til 95 procent, og gødningen cirkulerer i et kredsløb. Frem mod 2030 tegner der sig en klar arbejdsdeling. Basisfødevarer forbliver markbrugets opgave, mens friskvarer med høj margin og kort holdbarhed flytter ind i byens kontrollerede miljø. For softwarebranchen er chancen usædvanlig klar: laget mellem maskine og menneske er åbent. Den, der i 2026 bygger den vertikale roadmap til det, kan blive europæisk førende over de næste fem år. Når salaten vokser lige om hjørnet, er det ikke på grund af hype, men fordi teknologi, markedsvilkår og forretningsmæssig disciplin har gjort noget muligt, og fordi software skaber merværdi præcis dér, hvor anlægget taler med mennesket.

KILDER Markedsdata: Fortune Business Insights (2025), Market Data Forecast (prognose for Europa frem til 2033) · CSRD (direktiv 2022/2464) efter Omnibus I-forenklingen 2025/2026 · Branche- og leverandørplysninger: ScreenWays interne undersøgelse.